

JÄSENKIRJE 2/2025

Kiitos Sinulle!

Harvoin olen saanut osallistua niin juhlaville 100-vuotissynttäreille, kuin toukokuussa Helsingissä. Monet meistä saimme nauttia Helsingin sairaalapappien järjestämästä monipuolisesta ohjelmasta ja vieraanvaraisuudesta lähes kolme vuorokautta. Lämmin kiitos teille Helsingin kollegat järjestämistänne verkostopäivistä.

Itselleni verkostopäivien parasta antia, yksittäisten ohjelmakokonaisuuksien lisäksi, olivat teidän kollegoiden tapaamiset ja yhdessä jaetut muistot ja kokemukset. Verkostopäivien ensimmäisenä päivänä paikalle oli saapunut kutsuttuna eläkkeellä olevia sairaalapappeja, joista moni muisteli työuraansa, myötä ja vastoinkäymisiä, yhdessä jaettua todellisuutta.

Sataan vuoteen on mahtunut monenlaisia tapahtumia, iloja ja suruja, raskaita luopumisen hetkiä ja samalla kenties toivon viestejä sairauksista toipumisesta. Olemme olleet edeltävien sukupolvien kanssa kärsivien lähimmäisten rinnalla kulkijoita, ehkä kohtaamisiimme on sisältynyt häivähdyksien lohdutuksesta, ehkä ei sitäkään, vain läsnäolo.

Olen lukenut näitä jäsenkirjeitä mielenkiinnolla, sairaalapappien kuvaterveiset ja kertomukset eri puolilta Suomea ovat välittäneet meille lukijoille, että työ on yhteinen. Kohtaamisissa ja yhteisissä jakamisen hetkissä olemme voineet yhdessä ihmetellä elämää, lahjaksi saatua.

Tässä numerossa saamme poiketa ainakin Lappeenrannassa, Kotkassa, Kuopiossa, Vantaalla ja Helsingissä, ehkä muuallakin.

Jokaisessa lukemassani numerossa on myös ovi auennut uuteen, työnsä aloittanut ja eläköityvä sairaalateologi ovat kohdanneet. Nyt on Benjamin Häggblomin ja Saku Toiviaisen vuoro. Minua puhuttelee haastattelussa erityisesti Sakun lausumat sanat: ”Syvimiltään elämä on annettu jaettavaksi...”

Ehkäpä meidänkin yhdistyksemme, sairaalateologit ry:n, syvin tehtävä liittyy jakamiseen, kun olemme toinen toisemme tukena. Ajattelen nyt erityisesti teitä, jotka olette olleet sairaalateologit ry:n hallituksessa mukana vuosien ajan. Olette vaalineet yhteistä etua mm. edunvalvontasioissa. Olette järjestäneet neuvottelupäiviä, viimeksi keväällä 2023 vierailimme Tukholmassa ja Uppsalassa.

Viime talvena näytti siltä, että yhdistyksemme toiminta joudutaan lakkauttamaan, kun uusia vastuunkantajia ei näyttänyt hallitukseen löytyvän. Mutta päättäväisesti työskennellen saitte hallitukseen uusia jäseniä. Kiitos teille. Erityisesti haluan kiittää monivuotista hallituksen puheenjohtajaa Artturi Kivinevaa.

Sairaalasielunhoidon satavuotinen historia ja sairaalateologit ry:n hiukan lyhyempi historia ei ole aina

ollut myötäkäymisen ja menestyksen täyteistä, mutta uskallan ajatella, että työssä on kuitenkin ollut siunaus. Mikä on ollut siunauksen sisältö eri vuosikymmeninä? Ajattelen, että yksi piirre siitä on ollut yhteisessä jakamisessa.

Yhteisen jakamisen toivossa sairaalateologit järjestävät ensi vuoden elokuussa verkostopäivät Tampereen seurakuntayhtymän AitO-kursikeskuksessa. Tavoitteenamme on ollut, että osallistumiskustannukset pysyvät kohtuullisina. Voit jo nyt ilmoittautua päiville kirkon koulutuskalenterissa olevan linkin kautta. Tervetuloa!

Tämä kirje sisältää myös tilisiirtolomakkeen, mikä mahdollistaa sinulle vuoden 2025 jäsenmaksun maksamisen. Kiitos sinulle, kun olet yhdistyksemme jäsen. Yhdessä jakaen, toisiamme tukien, avautuvat ovet uuteen.

Jk. Pappisliitto tarvitsee edustavan valtuuston – asetu ehdolle ke 15.10. mennessä!

Mika Kallunki
Sairaalateologit ry:n hallituksen
puheenjohtaja
mika.kallunki@evl.fi
p. 050 5623364



Vuosikokouksessa Sairaalateologit ry:n jäsenmaksuksi päätettiin 40 € työelämäjäseniltä ja 15 € eläkeläisjäseniltä. Jäsenmaksusta vapaita ovat yhdistyksen kunniajäsenet ja vuoden 2025 aikana yhdistykseen liittyneet jäsenet.
Merkitse viestiin ”Sukunimi Etunimi Jäsenmaksu 2025”.
Kiitos kannatuksesta ja yhteydestä!

Saajan tilinumero	FI92 8000 1170 1435 73	TILISIIRTO		
Saaja	Sairaalateologit ry	Merkitse viestikenttään: "Sukunimi Etunimi jäsenmaksu 2025" 40 € työelämäjäsen / 15 € eläkeläisjäsen		
Maksajan nimi ja osoite		Viitenumero		
Allekirjoitus		Eräpäivä	24.10.2025	EUR 40,00 / 15,00
Tililtä nro				

SAIRAALATEOLOGINA...

Oikeuspsykiatrisen sairaalan sairaalapappi

Päästä meidät pahasta –pyyntö on yksi Isä meidän-rukouksen tärkeimmistä kohdista. Rukous onkin ahkerassa käytössä työpaikallani.

Työskentelen sairaalapastorina Niuvaniemen oikeuspsykiatrisessa sairaalassa, joka vietti tänä vuonna 140-vuotismerkkipäiväänsä. Sairaalassa hoidetaan oikeuspsykiatrisia sekä vaarallisia ja vaikeahoitaisia potilaita. Potilailla on todettu psykoositasoinen sairaus ja useilla heillä on tämän lisäksi päihde- tai persoonallisuushäiriödiagnosi. Hoitoon tuleminen syy potilailla on tehty rikos tai vakava ongelmakäyttäytyminen, jota ei voida hoitaa hyvinvointialueiden palvelupaikoissa. Hoito on tahdosta riippumatonta ja sen keskimääräinen kesto on noin seitsemän vuotta, usein jopa vuosikymmeniä.

Potilaiden tarve keskusteluille on suuri. Psykoottiselle potilaalle on tärkeää luotettava ihmissuhde, joka on riittävän pitkä. Pisin sielunhoitosuhteeni on kestänyt 15 vuotta. Psykoottisen kielen ja maailman ymmärtäminen vaatii myös tietoa sairaudesta ja siihen liittyvistä tekijöistä. Sairaalateologin koulutuksen lisäksi olen pohjakoulutukseltani sairaanhoitaja ja tämän lisäksi olen

täydentänyt koulutustani oikeuspsykiatrian, psykiatrian ja psykologian perusopinnoilla sekä CPE -tutkinnolla (Clinical pastoral education). Uskonnollinen kieli kertoo usein potilaan elämän keskeisistä kysymyksistä. Kuntelen herkäällä korvalla, miten potilas kuvaa elämäänsä uskonnon kautta. Mietin usein samalla, onko uskonto hänelle voimavara vai osa sairauden oireita. Uskonnollinen vakaumus voi myös tukea potilasta löytämään elämäänsä täysin uuden suunnan.

Työssäni kohtaan monia traumoja; isien pahat teot siirtyvät usein seuraavaan polveen. Osattomuus ja marginaalisuus jatkuvat, mikäli kuntoutuminen ei toteudu. Olen lähes päivittäin työssäni Raamatun tuhlajapoika –vertauksen äärellä. Potilaat kysyvät, miten minun elämästäni tuli tällainen? Työhön kuuluu vastaanottaa monenlaisia takkoja: Syyllisyyttä, mitä olen tehnyt lähimmäisilleni sairaana ja huumetokkurassa. Pohdintoja sairaudesta, miten se on elämäni ja minua muuttanut sekä surua, mitä kaikkea elämässäni olen menettänyt. Näitä painolasteja jaan potilaiden kanssa keskusteluissa.

Ehtoollinen, rippi ja rukous ovat tärkeät työvälineet jakaessani potilaiden pahuuden, sairauden ja surun tarinoita. Isä meidän rukouksen pyyntö on yksinkertainen, mutta

vaikea: opeta minut rakastamaan lähimmäistäni ja itseäni, vahvista heikkoa mieltäni tekemään sitä hyvää mitä tahdon ja välttämään sitä pahaa, mitä en tahdo. Ripissä paljastamamme heikkoutemme Jumalalle. Synninpäästön anteeksiantamus sekä ehtoollisen lohduttava sakramentti antavat potilaille rauhan ja toivon kokemuksen, vaikkakin usein vain lyhyeksi aikaa.

Annamaija Louheranta,
sairaalapastori, työnohjaaja Kuopio



...ERILAISESSA TYÖROOLISSA

NÄIN MEILLÄ

Lappeenrannassa rankan talven ja kevään jälkeen aurinko paistaa sateesta huolimatta.

Kollegamme **Arin** kuoleman jälkeen olemme saaneet arjen rullaamaan sujuvasti. Kriisissä työyhteisö näyttää voimansa tai heikkoutensa. Meillä se näytti pienen työyhteisömme voiman ja resilienssin.

Työkaverista kiitollisena, terveisiä lähettävät **Ulla Junell** ja **Pia Haikonen**.

Haluaisimme kuulla **Vaasan** kuulumiset seuraavassa jäsenkirjeessä.



Toiset odottavat minua.

He odottavat, että teen jotakin heidän hyväkseen.

He odottavat kärsivällisyyttäni, neuvoani ja sanaani, kirjettä tai käyntiä.

He luottavat siihen, että minulla on aikaa, aikaa ja paljon voimia.

Monet tarvitsevat minua.

Minun pitäisi tuntea ne monet, jotka minut tavatessaan odottavat, että muistan heidän nimensä.

Monet etsivät minun luotani avointa ovea,

tuolia keskusteluhetkeä.

He toivovat, että kannan heidän taakkansa, myös heidän oman itsensä taakkaa.

Herra, itse olen vieraana sinun talossasi.

Sinä olet ottanut minut vastaan, sinä kuulet minua ja kannat minun taakkani.

Olen tullut sinun luoksesi ja sinä kärsit minua.

Nyt tuon sinun luoksesi ne kaikki, jotka ovat tulleet minun luokseni. Ota heidät ja minut vastaan kaikkine taakkoinemme.

Sinä olet talon isäntä ja talo.

Suo minun levätä sinussa ja anna rohkeutta päästää taas heidät kaikki sisälle, niin, että ne jotka etsivät minua, löytäisivät sinut.

Jörg Zink

HARTAUDEKSI

Verkostopäivä Vellamossa

Syyskuun puolivälissä vietimme Mikkelin hiippakunnan sairaalasielunhoitajien verkostopäivää Kotkassa. Saimme olla syyssateilta suojassa Merikeskus Vellamossa. Kuulumisten vaihtoa, yhteistä jakamista, Vellamon tarjontaan tutustumista, unohtamatta possokahveja kotkalaisittain sekä muita maittavia tarjoiluja.

Aamupäivällä sukeltettiin 1700-luvun lopun tapahtumiin tutustuen Kohtalona Ruotsinsalmi -näyttelyyn. Kotkan edustalla käytyjen meritaisteluiden ja linnoituskaupungin tarinoin hin sukeltettiin oppaamme upseeri Carl Ulanuksen johdolla. Etsittiin taisteluissa uponneen aluksen esineistöä, joukossa myös matkaikoni. Pysähdyttiin meritaisteluiden ja linnoituskaupungin vaiheiden äärelle. Todettiin, ettei ihminen ole tainnut vuosisatojen edetessä juurikaan muuttua. Oltiin historiaamme kuuluvien vaikeiden vaiheiden parissa, oppaamme, kotkalaisen Thomas Pryken johdattaessa meitä kuitenkin kepeällä otteella.

Iltapäivällä päästiin tekemään käsillä yhteisen pöydän äärelle. Graafinen muotoilija-korutaiteilija Lahja Kallisen opastuksella saimme jokainen tehdä joko rannekorun tai kirjanmerkin Itämeren rannalta kerätystä merilasista ja koruhelmistä, solmupunoen silkkinöyöistä. Samalla vaihdoimme kuulumisia, eikä haitannut vaikka välillä solmut menivätkin eri kohtaan kuin halusimme – olihan meitä siinä auttamisen ammattilaisia yhdessä koolla.



Aikaa jäi vielä sille, että oli mahdollista käydä tutustumassa Vellamon näyttelyihin oman kiinnostuksen mukaisesti. Täisi monen askeleet kulkea ainakin Muuminäyttelyyn, jonka otsikona on Rohkeus, rakkaus vapaus!

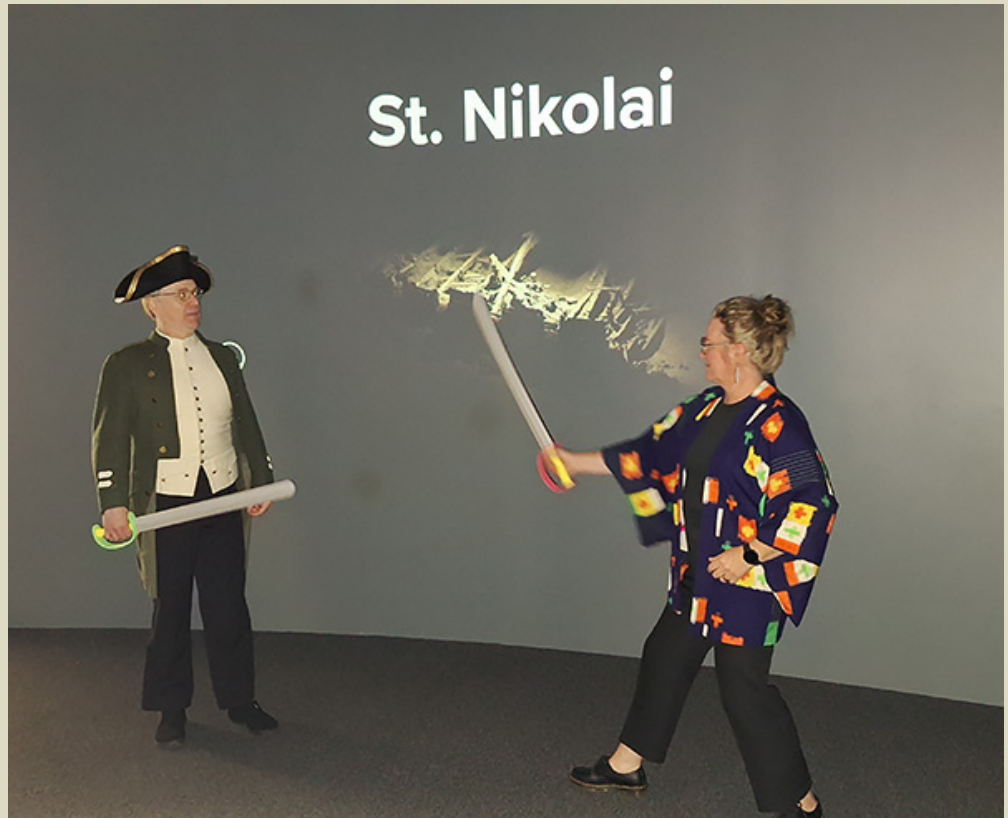
Tuntui myös tärkeältä muistaa yhdessä työtoveriamme **Ari Riuttaskorpea**, joka vielä vuosi sitten oli mukana verkostopäivässämme, mutta menehtyi tammikuussa. Hiljennyimme yhdessä, muistimme ja muistelimme Aria.



Kun päivää järjestäessämme mietimme, voisiko päivämme annin tiivistää jonkinlaisen teeman alle, nousi yhdistäväksi tekijäksi tuo Muuminäyttelynkin otsikossa oleva ”rohkeus”. Rohkeutta on tarvittu aikoinaan meritaisteluiden keskellä. Muumien hahmot ovat tarvinneet rohkeutta seikkaillessaan. Myös punomamme korut voisivat olla eräänlaisia rohkeus-koruja. Rohkeus liitetään usein menemiseen ja tekemiseen. Mutta myös se, että uskaltaa pysähtyä, vaatii rohkeutta. Voisi ajatella, että työmme ytimessä on rohkeus pysähtyä, kun meitä kutsutaan toisen ihmisen rinnalle.

Upseerioppaamme Carl Ulanus haastoi meidät myös keksimään meille sopivan iskulauseen kannustukseemme. Päivän teeman mukaisesti ilmoille lensi kotkalaiseen murteeseen taipunut huudahdus: ”Rohkeest mennää jonnee!” Kiitollisina yhteisestä päivästä sovimme, että ensi vuonna mennää Mikkeliin!

”Rohkeest mennää jonnee!”



En öppen dörr till något nytt

- työnsä aloittanut ja eläköityvä sairaalateologi kohtaavat kynnyksellä



Vem är du?

Mitt namn är **Benjamin Häggblom**, jag är 28 år gammal och jobbar som sjukhuspräst vid Vasa centralsjukhus. I november har jag jobbat ett år som präst på sjukhus. När jag under gymnasiet valde att söka in till teologin stod valet mellan teologi och psykologi. Att få jobba med människor har alltid känts värdefullt och själavården var något som jag upplevde att var speciellt viktigt i prästens jobb. Efter några år i församling kändes tiden rätt för att pröva på att jobba som präst i en helt annan miljö, och sjukhuset kändes som en spännande möjlighet.

Hur ser sjukhussjälavården ut idag?

Jag jobbar huvudsakligen vid Vasa centralsjukhus men även 20 % vid Gamla Vasa rättspsykiatriska sjukhus. Behoven vid dessa sjukhus är väldigt olika. Vid Vasa centralsjukhus möter sjukhussjälavården ofta patienter som ligger för döden och anhöriga som kämpar med att släppa taget om sin kära. Vid Gamla Vasa sjukhus är samtalen av en annan karaktär. Patienterna där lider oftast inte av ett livshotande sjukdomstillstånd, men kan ändå ha ett behov av att få ventilera sina känslor och tankar med en människa utanför vårdkedjan. Ett betydelsefullt möte eller någon speciell situation du upplevt som sjukhuspräst. En situation jag kommer väl ihåg är en gång när jag kallades till en patient som var döende. Patientens anhöriga var också på plats. Under besöket blev patientens andning tyngre och tyngre. Slutligen tog patienten sitt sista andetag. Omständigheterna gjorde dödsfallet tungt att bära även för mig. Sällan har jag känt mig så utpumpad som efter det besöket.

Vad har varit utmanande i ditt arbete?

Den första tiden som sjukhuspräst kände jag att jag inte är utbildad för att möta det jag möter i mitt jobb. Jag behövde intala mig själv vilken min uppgift var. Det var inte att vara varken läkare eller vårdpersonal. Min uppgift var att vara präst. Småningom märkte jag hur de mån-

ga samtal jag fört när jag jobbade i församling hjälpte mig att möta patienterna på sjukhuset.

Vad har glatt dig eller gläder dig i arbetet?

Glad blir jag när någon uttrycker att de uppskattar ett besök. Ibland kan man se hur en människa strålar upp när de får besök, och det är belönande. Det är svårt att bedöma när man lyckats i jobbet som sjukhuspräst, och därför blir jag speciellt glad när någon berättar att det jag gjort haft en betydelse.

Vad tar du med dig från ditt arbete? Insikter?

En av mina största insikter från jobbet som sjukhuspräst är att mina ord inte är så viktiga. Viktigare än vad jag säger är att jag är närvarande och lyssnar till vad patienten vill berätta. Närvaron är mitt viktigaste arbetsredskap. En annan insikt är att tystnaden också kan tala. Ibland kan samtalet ta en liten paus, men genom att våga dröja kvar i den tystnaden ges patienten möjlighet till eftertanke. Ofta kan den lilla pausen vara mycket värdefull.

Vad vill du hälsa till Saku?

Jag vill önska Saku en fin pensionstid. Pensionen innebär förstås en stor omställning, men i bästa fall har du nu den bästa tiden av ditt liv framför dig. När det inte finns ett arbete som binder är världen öppen igen. Njut av friheten och pensionstidens möjligheter!

“

Njut av friheten och pensionstidens möjligheter!”



Kuka olet?

Olen Saku Toiviainen, 66-vuotias, jään lokakuun alussa eläkkeelle Meilahden sairaalan sairaalapapin tehtävistä. Työ on tietysti määrittänyt elämäni vahvasti vuosikymmeniä. Ehkä juuri tässä vaiheessa, haen vastausta kysymykseen, kuka minä oikeastaan olen. Mitä olen itse itselleni?

Miltä sairaalasielunhoito näyttää tänään?

Helsingin verkostopäiviltä jäin miettimään diaa, jossa kysyttiin sairaalasielunhoidon terveysvaikutuksia. Onko sairaalasielunhoidolla terveysvaikutuksia? Pitääkö olla? Saako sielunhoito merkityksensä vain hoidon funktiona, vai onko se itsesään merkityksellistä? Millä tavoin sairaalasielunhoito on tai sen tulisi olla kriittinen suhteessaan sairaalaorganisaatioon tai medikalisoituvaan sielunhoitokäsitykseen?

Pidän sairaalapappeuteen liittyvää identiteettipohdintaa tärkeänä. Olemme kirkon palveluksessa ja meidän on syytä yhä uudelleen kysyä itseltämme, miten kirkon sanoma kantaa arkeamme. Toisaalta kirkollisessa keskustelussa puhutaan paljon jalkautumisesta ihmisten joukkoon. Tätähän sairaalasielunhoito on ollut vuosikymmeniä. Tuntuu hölmöltä, kun vuosi toisensa perään kysytään, mitä uutta aiotte kokeilla tänä vuonna. Arvostan pitkäjänteistä työtä, erityisesti sielunhoidossa.

Hoitoala on Suomessa poikkeuksellisen sukupuolittunutta. Kun katselen meidän helsinkiläisten joukkoa tai verkostopäivien kaartia, miehiä on aika vähän. Tämä ei koske vain sairaalasielunhoitoa vaan sielunhoitoa yleisemminkin. Miksi niin harvat miehet hakeutuvat näihin tehtäviin? Eivätkö vähäinen hierarkia ja kevyt byrokratia kiinnostaa? Tarkoittaako ammattitaidon kehittyminen vain hallinnon portailla kiipeämistä, vai voisiko se tarkoittaa myös ihmisyyteen syventymistä? Ahdistavatko vähäiset ylenemismahdollisuudet tai kamppailu ristiriitaisten tunteiden kanssa? Ovatko synnä edes potentiaalisten hakijoiden ennakkoluulot tai valitsijoiden ennakoasenteet? Ovatko miehet sairaalasielunhoitajina, erityisesti somaattisella puolella, katoava luonnonvara?

Mikä on ollut sinulle sairaalapappina merkittävä kohtaaminen tai tilanne?

Varmaankin joku sellainen tilanne, jolloin ole kokenut, että kontakti on syntynyt. Tai sellainen, jolloin kontaktia ei ole syntynyt, ja olen joutunut kamppailemaan itseni kanssa. Yksittäistä tilannetta on vaikea kuvata. Iloa ovat tuoneet yhtä kertaa pidemmät kontaktit.

Mikä on haastanut sinua työssä?

Olen ollut vankilapappina, jossa kontaktit ovat olleet pitkiä, ehkä useita vuosia. Harppaus sellaisesta maailmasta akuuttisairaalaan on vaatinut minulta sopeutumista ja opettelemista. En ole varma, ennätinkö tuota edes oppia ennen eläkkeelle siirtymistäni.

“

Sairalapappina on opittava sietämään myös hiljaista aikaa.”

Mikä on ilahduttanut?

Kollegani ovat ilahduttaneet valtavasti – on itetty ja ennen muuta naurettu yhdessä, jaettu elämää ja parannettu maailmaa. Henkilökunnan osoittama luottamus tai heiltä saamani rohkaisu tai lohkaisu ovat tuoneet iloa. Syvä iloa liittyy niihin hetkiin, kun potilaan tarina koskettaa ja aavistelen saaneeni uuden perspektiivin elämään.

Mitä viet mukanasasi työstäsi? Oivalluksia?

Syvimmiltään elämä on annettu jaettavaksi. Aavistelen, että elämä on lahjaa, haurasta ja voimakasta. On merkityksellistä, kun joku kutsuu mukaansa jakamaan tätä lahjaa. Kutsumu ojentaa lahjan. Hän tarjoaa ikkunan, josta voin katsella ja ihmetellä elämää.

Mitä tahdot toivottaa Benjaminille?

Toivon, että rohkenisit ja saisit aloittaa rauhallisesti. Päivät täytyvät vähitellen. Sairaala-pappina on opittava sietämään myös hiljaista aikaa. Toivon sinulle iloista työyhteisöä, joka auttaa jaksamaan surun ja kärsimyksen keskellä. Työ, johon sinut on kutsuttu, on merkityksellistä. Se tuo mukanaan monenlaista pohdintaa ihmisestä, elämästä ja Jumalasta.

“

Toivon, että rohkenisit ja saisit aloittaa rauhallisesti.”

Sairaalateologin kirja- ja leffanurkka

* Thomas Keating: Avoin mieli ja sydän (Hiljaisuuden Ystävät ry, 2024).

20 minuuttia kahdesti päivässä omaa aikaa hiljaisessa, sanattomassa rukouksessa sekä rukoussana, siinä kaikki mitä tarvitset sydänrukoukseen. Tämä käytännönläheinen teos opastaa sydänrukoukseen ja sen harjoittamiseen. Asiasta kiinnostuneet voivat perehtyä myös mainioon Anni Pesosen ja Ari Kokkosen *Kirkosta metsään - mystiikkaa etsimässä* -podcastiin: Kirkosta metsään - Turun ja Kaarinan seurakunnat.

* Anna Peltola: Tunnetartunnat. (Tuumakustannus, 2024).

Positiivisuus tarttuu, samoin negatiivisuus. Jos olet joskus miettinyt, miksi työpäivän jälkeen on aivan rätköpoikki, kyseessä voi olla kuormittamaan jäänyt tunnistamaton tunnetartunta. Mitä tunnetartunnat ovat, miksi niitä tarvitaan ja miten niiden kanssa eletään, selviää tästä teoksesta.

* Marja Saarenheimo: Kuka minä olen? — Miten muisti meitä määrittää (Vastapaino, 2024).

Muisti on erilainen kuin muistin ja luulin! Marja Saarenheimo tutkii minuuden ja muistin suhdetta ja kysyy, mikä minuudessa on menneisyyttä ja mikä tulevaisuutta, mikä totta ja mikä kuvitelmaa, mikä sisäistä ja mikä ulkoista, mikä ainutkertaista ja mikä kollektiivista. Saarenheimo muis-

tuttaa myös tiedostamattoman kollektiivisesta luonteesta. “Olemme itsellemme arvoituksia emmekä tiedä, kuinka ratkaista ne.”

* Jumalavirtaakohti, mutta ei autaihmistä - millaista oli Juhani Rekolan teologia?

| Horisontti | Yle Areena

Juhani Rekola (1916-1986) oli esseisti, teologian tohtori ja pappi. Hän koki, että Jumala ei auta ihmistä kärsimyksen keskellä, mutta kuitenkin Jumala on salatulla tavalla läsnä. Rekolan teologiseen ajattelun merkitykseen voi perehtyä yllä olevan linkin kautta. Horisontissa aiheesta keskustelevat Rekolan jumalakäsityksestä väitellyt Anne Sumela sekä Rekolan kirjoituksiin perehtynyt toimittaja ja teologi heimo Hatakka.

* Paolo Sorrentino: The New Pope (2020)

Kun tarina Vatikaanista lähtee laukalle... Tämä laukka on kuitenkin tehty tyyllillä ja käsittelee varsin epäsovinnaisesti paaviutta ja muitakin ihmiselämän ilmiöitä. John Malkovich on jälleen John Malkovich, mutta myös uusi paavi, joskin vastentahtoisesti. Minisarja löytyy Yle Areenasta.

Sairaalateologit ry ja Tampereen ev.lut. seurakuntien sairaalasielunhoidon yksikkö toteuttavat yhteistyössä

VERKOSTOPÄIVÄT 26.-28.8.2026

Tampereen AitO-kurssikeskuksessa
(Kirjoniementie 15, 33680 Tampere)

Hinnat (sis, täysihoito ja ohjelma):

yhdistyksen jäsen: 180 € 1 hh / 150 € 2 hh

ei-jäsen: 200 € 1 hh / 170 € 2 hh

Ilmoittaudu mukaan kirkon koulutuskalenterista tai oheisen linkin kautta:

<https://koulutuskalenteri.evl.fi/voi-hyvin-sairaalasielunhoidon-verkostopaivat/>

Päivien teemana

TYÖHYVINVOINTI



Tervetuloa verkostopäiville!

Alueellisia juhlia ja koulutuksia

VASA - VAASA

Sjukhussjälavården i Vasa 60-år 2026

Onsdagen den 18.03.2026 kl. 11-16 firar vi med en tvåspråkig föreläsningseftermiddag i auditorium Örn (Y3.13) vid Vasa centralsjukhus.

Dagens tema är **Det mänskliga i medicinen – livsberättelse, hopp och mening.**

Narrativ medicin – livsberättelsens betydelse i vården

Valdemar Erling, specialistläkare inom internmedicin och hematologi, Sahlgrenska universitetssjukhuset (SVE)

Toivo hoitosuhteessa

- **mitä toivo on, miksi toivo on tärkeä ja miten toivoa voisi vahvistaa?**

Jari Kylmä, FT, TtL, dosentti, erikoissairaanhoitaja

Målgrupp: Läkare, vårdpersonal, sjukhuspräster och övriga intresserade.

Man kan delta i dagen på plats eller via Teams. Föreläsningdagen är gratis. Anmälan sker via Österbottens välfärdssamrådets utbildningskalender. Där kommer ett mer detaljerat program att bifogas så småningom. Sista anmälningsdag: 27.02.2026.

Söndagen den 26.04.2026 kl.13.00 firar vi 110-års jubileum med en tvåspråkig jubileumsmässa i Trefaldighetskyrkan i Vasa, tillsammans med Familjerådgivningen inom Vasa kyrkliga samfällighet, som firar sitt 50-års jubileum år 2026.



VANTAA

2025 vietämme sairaalasielunhoidon 100-vuotisjuhluvuotta Suomessa.

Vantaalla sairaalasielunhoito täyttää tänä vuonna 45 vuotta. Juhlavuoden kunniaksi järjestämme henkilökunnalle koulutuskokonaisuuden ”Kunnioittava kosketus” keskiviikkona 5.11.2025.

Koulutukseen on mahdollista osallistua myös Teamsin välityksellä.

Me Vantaalla haluamme tarjota sairaalapapeille eri puolilta Suomea mahdollisuuden osallistua tähän koulutukseen.

Mikäli olet kiinnostunut osallistumaan, voit ilmoittautua Irmelille (irmeli.enckell@evl.fi) – saat ilmoittautumisen jälkeen Teams-linkin koulutukseen.

Lämpimästi tervetuloa!

Vantaan sairaalapapit: Satu-Elina, Sini, Irmeli, Krista, Veera ja Satu.

OHJELMA:

”**Kunnioittava kosketus**”-koulutustilaisuus **5.11.2025 klo 13.30-15** Peijaksen sairaalan auditoriossa. Koulutukseen voi osallistua myös Teamsin kautta.

Tule saamaan tietoa ja taitoa hoitokohtaamiseen kunnioittavan vuorovaihtuksen ja kosketuksen keinoin.

Aiheina mm.

työssä tapahtuva palautuminen erilaisten kunnioittavan kosketuksen tekniikoiden havainnollistaminen kunnioittavan vuorovaikutuksen tunteen ja taidon yksinkertaiset keinot työssä palautumisen fysiologia, psykologia ja kokemukset osana ammattityötä.

Kouluttajana on **Tuula Styrman**. Hänellä on pitkä kokemus työskentelystä terveydenhuollon ja opetusalan saralla. Hän on kouluttanut ammattilaisia mm. inhimillisesti arvokkaan, kunnioittavan kohtaamisen periaatteista sekä ollut mukana asiantuntijana Saattajana-oppaan (luoh.fi) ja valmennussisällön luomisessa.

Tilaisuuden järjestäjinä Vantaan sairaalapapit.

SEINÄJOKI

Seminaari **Hyvästä kohtaamisesta** Seinäjoen keskussairaalan isossa auditoriossa ke 29.4.2026 klo 13-15.

Luennoitsijana Kirkkohallituksen asiantuntija Virpi Sipola. Paneelisteina kotisairaalan ja palliatiivisen yksikön vs. ylilääkäri Kaisa Anttila, lastenpsykiatrian ylilääkäri Sari Järvi, diakoniatyöntekijä Anna-Kaisa Heikkilä sekä sairaalapastori Tarja Autio. Paneelin juontaa sairaalapastori Vappu Kangas.

Ohjelmassa lisäksi musiikkia ja kahvitarjoilu. Teams-mahdollisuus. Ilmoittautuminen tapahtuu Etelä-Ponjanmaan hyvinvointialueen koulutuskalenterin kautta.



Tuula Styrman

Jäsenkirjeen toimituskunta:

Pia Haikonen, Artturi Kivineva, Veera Konttaniemi ja Ann-Sofi Nylund

Sairaalasielunhoito 100 vuotta – verkostopäivät Helsingissä



Ensimmäinen päätoiminen sairaalasaarnaaja aloitti työnsä Suomessa 1.10.1925. Vuonna 2025 sairaalasielunhoidolla on jo sadan vuoden mittainen historia maassamme. Tämän kunniaksi me sairaalapapit saimme kokoontua toukokuuisessa Helsingissä juhlistamaan yhteistä työtämme ja sen pitkää perinnettä, laadukkaiden ja monipuolisten verkostopäivien merkeissä.

Helsingin sairaalapapit ja verkostopäivien järjestäjät johdattivat meidät osallistujat aikamatkalle menneeseen ja tulevaan – puhuttelevien koulutuskokonaisuuksien kautta. Saimme kuulla mielenkiintoisia luentoja ja terveisiä Saksasta kollegoidemme työstä, osallistua erilaisiin teemoitettuihin kanavatyöskentelyihin, sekä pysähtyä valokuvataiteilija **Elina Brotheriuksen** johdolla Ihmisen kuvan äärelle.



Verkostopäivät huipentuivat tunnelmalliseen iltajuhlaan Helsingin tuomiokirkon kryptassa. Iltajuhlan teemana oli 1920-luku, mikä näkyi niin esiintyjien ohjelmassa kuin osallistujien huolella mietityissä asuissa.



(kuvat: Satu-Elina Ansas)

Lämmin kiitos upeasti toteutetuista verkostopäivistä!

Piispan vierailu

Helsingin piispa **Teemu Laajasalo** kutsui huhtikuussa hiippakuntansa sairaalapappeja vierailulle virka-asunnolleen. Illan aikana keskustelimme piispan kanssa yhteisesti sairaalapapin työstä erilaisista näkökulmista käsin.

Piispa Teemu totesi: ”Sairaalapapin työ on kirkon sanoman ytimessä. Voimme iloita hiippakunnan oppineista, monipuolisista ja taitavista sairaalapapeista. Kiitos korvaamattomasta työstänne. Kristus siunatkoon teitä.”

